

og ikke at gjemme forlænge paa, hvad der kan bringe det Værd og Indtægt, at en Bestemmelse til Værn for Forfatternes Ret kunde synes overflødig. Det kan intildertid ikke negtes, at hyppige Bestyrelsesskifter kunne udsætte denne Ret for utilbørlig Tilfidesættelse, da Overensstemmelse i Smag mellem de verende Bestyrelser ingenlunde altid kan forudsættes. Commissionen skal derfor tillade sig at indstille, at Regulativets § 4 (sfr. § 1) ombyttes med den Bestemmelse, at, naar et Stykke, der er antaget enten før et Theatersaars Begyndelse eller inden Udløbet af dets 3 første Maanedes, ikke kommer til Opførelse i det paagældende Aar, da skal Forfatteren kunne kræve sig Grundene, hvorfor det ikke er skeet, skriftligt meddeelt, og hvis Stykket bliver henliggende endnu et Aar, da skal han kunne kræve det tilbage, uden at tilbagebetale det derfor modtagne Antagelseshonorar.

Da Ekstertryksloven af 29de December 1857 har begrændset Theatrets Raadighed over de antagne Stykker snævrere, end det var skeet i Regulativets § 6, bør den nævnte Paragraphs Bestemmelse, naar et nyt Regulativ udstedes, bringes i Overensstemmelse med hiin Lov.

Med Regulativets § 9 begynde de vigtigste Bestemmelser i samme, nemlig de, der gaae ud paa at fikke Forfattere og Componister et vist Udbytte af deres Arbejder. Dette Udbytte er efter Regulativet deels forud bestemt, deels afhængigt af Theatrets egen Indtægt af det antagne Stykke. Det bestemte Udbytte bestaaer i et Honorar, som egentlig er dobbelt, idet det for det Første betales Forfatteren eller Componisten ved Stykkets Antagelse — den smaalige Bestemmelse i Slutningen af § 9 om Udsættelse af Betalingen bør formeentligt udgaae — med 150 Rd. for et Heelastensstykke og med fra 100 til 50 Rd. for et Stykke, der udfylder en større eller mindre Deel af en Forestilling, og dernæst atter under Navn af Slutningshonorar betales med en lige Sum efter Stykkets 2de Opførelse eller i visse Tilfælde endog tidligere, see nedenfor. Commissionen finder det nu vel rigtigt, at et bestemt Honorar betales ved et Stykkets Antagelse, deels fordi Forfatteren altid maa vente

noget Tid, inden han kan faae det bragt til Opførelse, deels fordi intet Udbytte betales af den første Opførelse, hvilket Sidste Commissionen finder saa rigtigt, at der har været deelte Meininger i den, om ikke Indtægten ogsaa af den anden Opførelse udelukkende burde tilfalde Theatret. Men Commissionen holder for, at Antagelseshonoraret, der altid bør betragtes som vederlag for den første Opførelse, kan ned sættes for Heelastensstykker til 100 Rd. og for mindre Stykker fra 50 til 25 Rd., deels fordi der dog virkelig ogsaa skeer Forfatterne en Gjeneste ved, at deres Stykker bringes til Opførelse, deels fordi Theatret ved et nyt Stykkets Opførelse altid løber en Risiko, der undertiden kan være betydelig nok. — Commissionen formener dernæst, at der ligeledes billigtvis bør udbetales et Slutningshonorar af samme Størrelse som Antagelseshonoraret, naar Stykket har oplevet de 51 Forestillinger, af hvis Indtægt der efter det nedenstaaende Forslag skulde gives Forfatter og Componist Udbytte. Derimod finde vi, at Bestemmelsen i Regulativets § 10 om, at der ogsaa skal betales Slutningshonorar for Stykker, der henlægges, forinden de naae det Antal Forestillinger, hvoraf der beregnes Forfatteren eller Componisten Udbytte, ja maa ske allerede efter den første eller den anden Opførelse, fuldstændigt bør bortfalde, idet der der ved paaføres Theatret en urimelig Udgift netop for mindre gode Stykker.

Den Andeel, som Forfattere og Componister skulle oppebære af Indtægten af deres Stykkers Opførelse, bestemmes i Regulativets § 12. Af den saakaldte aftenlige Indtægt, 2: Indtægten af Pladserne paa Gulvet, skal der tilfalde Forfatter og Componist af Heelastensstykker en Brøkdeel, som stigende og faldende værler mellem $\frac{1}{7}$ og $\frac{1}{3}$ fra den 2den til den 26de Opførelse. Efter denne sidste oppebæres Slutningshonoraret, og saa intet Videre, om Stykket end opføres nok saamange Gange derefter. Ligesom det nu var et Fremskridt fra det første Regulativ af 1832, der kun gav Forfatter og Componist Andeel i Indtægten af de første 5 — eventuelt 10 — Forestillinger, at Regulativet af 1842 indrømmede dem Andeel i Indtægten af de første 25 — hvilket fra 1849 forandrede derhen,